

„UN CORIDOR CULTURAL” RĂZVAN THEODORESCU LA 80 DE ANI

- *Maestre, – am zis – ce drum s-alegem oare*
- *De-acum la vale nici-un pas – zicea –
Și pân-om da de unul care știe,
mereu câștigă-ți munte-n urma mea*

Dante, *Purgatoriul*, IV, 34-37

Versurile dantești în tălmăcirea lui Coșbuc m-au dus cu gândul la drumul lui Răzvan Theodorescu, pornit sub călăuzirea maștrilor săi – pe care mereu îi invocă – și urcat pe un munte, de pe al cărui vârf, îl privește cu înțelepciunea celor 80 de ani, cu bucuriile împlinirilor, cu regretul celor începute și neduse la capăt, cu durerile, rareori dezvăluite celor din jur, cu tomurile îngrămadite pe rafturi închizând idei, ipoteze și certitudini, cu proiecte nefinite încă, născute dintr-o minte mereu deschisă întrebărilor și provocărilor ridicate de o civilizație europeană, în care a găsit întotdeauna firească înscrierea celei medievale și premoderne românești.

L-am cunoscut pe Răzvan Theodorescu în anii studenției, am fost colegi la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”, mi-a condus teza de doctorat și i-am fost colaborator apropiat, pe când era Ministrul culturii și cultelor, m-am bucurat de încrederea sa atunci când m-a cooptat în colectivul care a elaborat tratatul recent apărut sub egida Academiei Române, *Istoria Artei în România*. N-aș putea spune că deceniile despre care vorbesc înseamnă un drum comun, dar pot recunoaște niște puncte nodale în care ni s-au intersectat căile, dincolo de descoperirea sa în cărțile și în nenumăratele

articole de Domnia Sa publicate, în folosul extras din ideile, demonstrațiile sau numai din sintagmele meșteșugit găsite pentru a caracteriza o situație, un eveniment politic, cultural sau artistic, un moment de răscruce al istoriei noastre sau unul în care ne regăseam parte cu drepturi depline în marele concert european al civilizației creștine și, ca o voce distinctă și puternică, în spațiul Orientului Creștin.

Firește, se pot spune multe despre Omul Răzvan Theodorescu, despre Savantul cu operă majoră, despre o Voce a Agorei, atunci când a crezut de cuviință să o facă, despre luminile și umbrele așa cum sunt de regăsit în firea noastră omenească, dar ceea ce mi s-a părut, de fiecare dată când m-am gândit la Domnia Sa, demn de remarcat, este o consecvență cu sine însuși, cu valorile pe care și le-a stabilit, în viața privată, în cea științifică și chiar în cea politică, cu țelurile pe care le-a urmărit ca cercetător de vocație, de la începutul carierei și până astăzi, ca om al dialogului deschis, lipsit de prejudecăți culturale sau confesionale, care a pus în centrul preocupărilor sale românitatea, cu toate fațetele ei.

Aceste rânduri nu sunt un *encomion*, nici un text încadrabil într-o specie literară, ci o încercare de a defini ceea ce cred eu că reprezintă pentru civilizația românească academicianul Răzvan Theodorescu. Parafrazându-l pe el însuși, aș spune că este „un coridor cultural” între trecutul nostru și știința de astăzi, între „monumentul princeps” și hermeneutica deschisă, sper, către viitor.

Tereza Sinigalia

